

Priscilla Shirer și Gina Detwiler

PRINȚII RĂZBOINICI

2

Invazia nevăzută

Traducere de Valentina-Ștefania Matei

 CASACĂRȚII
Oradea, 2022

Cuprins

Glosar	8
Prolog	9

Partea întâi: Cele mai mici semințe

Capitolul 1: Prizonierul	13
Capitolul 2: Ploaia	19
Capitolul 3: O evadare la limită	26
Capitolul 4: Sămânța nefolositoare	32
Capitolul 5: Un nou prieten	42
Capitolul 6: Spațiul infinit	49
Capitolul 7: Coridorul cu Chei	55
Capitolul 8: Semințele îndoielii	63
Capitolul 9: Semințe cu tâlc	70
Capitolul 10: Un vechi prieten	78
Capitolul 11: Un scut mai bun	86
Capitolul 12: Lăsat în urmă	94
Capitolul 13: Din nou în Ahoratos	99
Capitolul 14: În Peșteră	105
Capitolul 15: <i>Olethronul</i>	111
Capitolul 16: Important este să rezisti	117
Capitolul 17: Credința ca un scut	126
Capitolul 18: Găsit	134

Partea a doua: Controlul minții

Capitolul 19: Stella	141
Capitolul 20: Întoarsă pe dos	147
Capitolul 21: Păzitorul cheii	152
Capitolul 22: Frunzele și plecarea	159
Capitolul 23: Vârtejul de nisip	164

Capitolul 24: <i>Sypherul</i>	173
Capitolul 25: <i>Quaritanul</i>	181
Capitolul 26: Cadoul.....	185
Partea a treia: Invia	
Capitolul 27: Roiul.....	193
Capitolul 28: Entada.....	198
Capitolul 29: Fără frică.....	205
Capitolul 30: Se anunță furtună.....	208
Capitolul 31: Furtuna se dezlănțuie.....	214
Capitolul 32: Interiorul <i>quaritanului</i>	219
Capitolul 33: La adăpost.....	223
Capitolul 34: Aici și acolo.....	227
Capitolul 35: Întoarcerea acasă.....	239
Epilog.....	247
Mulțumiri.....	249
Despre autoare.....	251

Glosar

Ahoratos provine din limba greacă și înseamnă „nevăzut”.

Krÿs provine din culturile indoneziană și malaysiană și desemnează un pumnal cu o lamă aparte. În cele două culturi, krysul era atât o armă, cât și un obiect spiritual, considerându-se adesea că avea puteri magice. Făcea parte atât din echipamentul unui soldat, cât și din vestimentația impusă de ceremonii, era un indicator al statutului social, dar și un simbol al eroismului.

Olethron este derivat din termenul grecesc „olethros”, care în mitologia greacă era personificarea prăpădului, a distrugerii. Termenul grecesc „olethros” apare în următoarele locuri în Biblie: 1 Corinteni 5:5; 1 Tesaloniceni 5:3; 2 Tesaloniceni 1:9 și 1 Timotei 6:9 și aproape de fiecare dată este tradus cu „nimicire/prăpădenie”.

Ponéros provine din limba greacă și înseamnă rău, cu o natură rea.

Rhema este un cuvânt grecesc foarte des întâlnit și se referă pur și simplu la ceva rostit.

Ruwach provine din limba ebraică și înseamnă vânt, suflare, minte, duh, Duhul lui Dumnezeu.

Skot'os provine din limba greacă și înseamnă întunecime, întunericul nopții sau, în sens metaforic, ignoranța față de lucrurile divine și responsabilitățile umane, precum și nelegiuirea și imoralitatea care decurg din ea.

Sypher este o calchiere a termenului „cypher” – cifru.

Pentru a descoperi semnificații mai profunde ale întâmplărilor prin care trec personajele din seria *Prinții Războinici*, te invităm să citești informațiile puse la dispoziție de autoarea Priscilla Shirer pe siteul <https://theprincewarriors.bhpbublishinggroup.com/secrets/book-1/>

Prolog

O siluetă micuță, acoperită de veșminte de un mov închis se strecură grăbită în încăperea uriașă. Miile de șerpi care acopereau podeaua, sâsâind și zornăind din cozi, se târâseră la adăpost din calea lui, atunci când acesta înaintă și se opri în fața tronului – o sculptură enormă și nefinisată, turnată în fier verzui, care avea forma unui copac clădit, parcă, din corpuri umane contorsionate, cu picioare uscățive și brațe întortocheate în feluri stranii. În spatele acestuia se întindea un perete de foc, iar lumina lui făcea fețele agonizante, încastrate în sculptură, să pară vii.

Alți șerpi acopereau jilțul, solzii lor de un verde iradiant irizat scânteiau în bătaia focului. Când cel de sub roba purpurie întinse un braț, aceștia începură să biciuiască aerul cu limbile bifurcate. Mișcarea bruscă dezvălui o mână de un alb orbitor, iar la văzul ei târătoarele se traseră înapoi, șuierând amenințător.

Ridicând șezutul scaunului, intrusul deschise un compartiment ascuns din care scoase un mic obiect din metal cu patru capete canelate – o cheie, pe care și-o strecură în mantie. Fețele turnate în fier păreau că strigă de durere, iar sâsâitul șerpilor se înteți atunci când cel ce le călcăse teritoriul se întoarse brusc și se depărtă de tron.

Din locul în care fusese cheia se ridică o umbră, dezvăluindu-se asemenea unei vipere gigantice gata să atace

necunoscutul înveșmântat în mov. Însă, era prea târziu:
mica siluetă dispăruse.

Partea întâi

Cele mai mici semințe

Capitolul 1

Prizonierul

Rook își dădu imediat seama că lucrurile nu mergeau conform planului. Sări o grindă și apoi o alta, trăgându-și în același timp însoțitorul după el – prizonierul pe care tocmai îl eliberase.

— Grăbește-te! șopti el printre dinți, deși știa că nimic nu ajută.

Picioarele ferecate ale celui salvat erau țepene, din cauză că nu și le folosise de atâta vreme. Doar cu brațele, care îi rămăseseră umane, reușea, încă, să se agațe de salvatorul său.

— Nu pot! răspunse prizonierul. Am nevoie... de... aer...

Rook se opri cât să-l lase puțin să se odihnească, iar în timpul acesta se balansa periculos pe o grindă aninată peste hău. Sub ei era abisul întunecat. Deasupra lor, un labirint de grinzi de oțel se împletea asemenea oaselor unui schelet, acoperind mare parte din cerul de un roșu arzător.

I se făcea rău doar la gândul că se întorsese în fortăreața Haos, în castelul întunecat de la marginea ținutului Skot'os, bârlogul inamicului – Ponéros. Scăpase, nu cu mult timp în urmă, din locul acesta, salvat de un grup de școlari care îi aduseseră și un mesaj: „Odată eliberat, ești liber pentru totdeauna”. Se întorsese să-i aducă același mesaj altui

prizonier, de data asta având asupra lui și o cheie, cea pe care copiii o recuperaseră din mâinile inamicilor – cheia ce deschidea ușile celulelor. Instinctiv, își duse mâna la buzunar și atinse strălucitorul obiect cu mâner aspru, asigurându-se, în același timp, că este încă acolo: nu trebuia nicidecum să îl piardă.

— Pe aici, făcu Rook un semn.

Tălpile cizmelor pe care Ruwach i le dăduse se prindeau ca niște ventuze pe bara de oțel și îi dădeau siguranța că n-are să alunece. Nu același lucru se întâmpla cu prizonierul, ale cărui picioare parcă răzuiau grinda într-un mod straniu, înfiorător. Își amintea perfect cum și el șchiopătase cândva cu tălpile grele și cum își recăpătase libertatea mulțumită acelor copii și lui Ruwach – cel care îi trimisese.

Era bine să se fi gândit puțin mai bine la planul de scăpare. Să pătrundă în fortăreață a fost ușor, *prea ușor*. Mica rază de lumină răsfrântă de platoșa sa i-a luminat drumul pas cu pas și nimeni nu încercase să îl oprească. *Imitațiile* – soldații mecanici din armata malefică a lui Ponéros – nu s-au arătat și, cu toate astea, Rook a avut mereu senzația că este urmărit. Poate doar *enții*, acele dezgustătoare gănganii din metal, care se dădeau adesea fluturi, să îl fi depistat din umbră cu ochii lor laser.

Ar fi trebuit să își dea seama că nu este indicat să se întoarcă prin același loc prin care intrase, dar era atât de hotărât să salveze pe cineva și să scape din locul acela îngrozitor cât mai repede, încât a uitat de precauții. Credea că știe drumul, dar fortăreața părea să se fi transformat – drumul de întoarcere dispăruse, fiecare ieșire era blocată. Haos și confuzie – pe asta se baza, de fapt, sistemul de securitate al lui Ponéros.

Grinda vibră sub greutatea lor și asta i-a făcut să înlemnească. Bubuituri puternice se auzeau peste tot în jur și

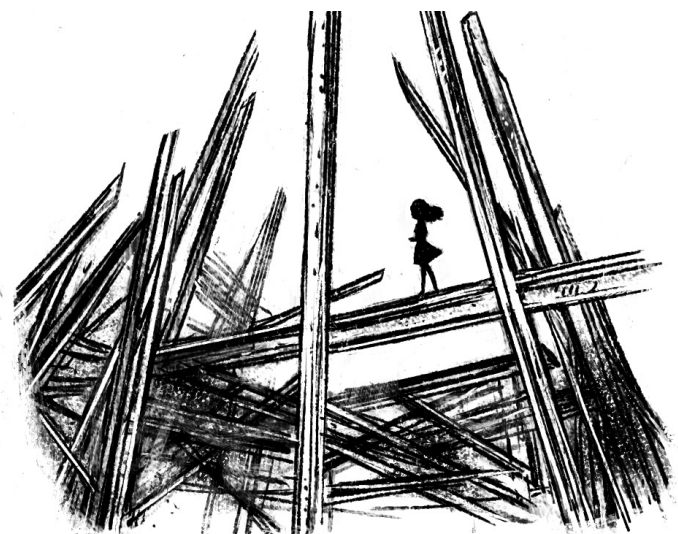
prin labirintul de grinzi un ecou de pași începu să răsunе amenințător.

— Ei sunt, spuse prizonierul cu vocea înfricoșată, aproape disperată. Vin!

Imitațiile, se gândi Rook, îl încercuiseră și nu mai rămânea decât să-i prindă din nou pe amândoi.

— Cum te cheamă?

— F-f-finn, bolborosi prizonierul.

— Ei bine, Finn, întâi trebuie să ajungem în celălalt capăt al grinzii și apoi mai vedem...

Spera ca măcar vocea să nu îi trădeze deznădejdea. Cu grijă, înaintă pe drugul îngust de fier, ținându-și camara-dul cu o mână, ca acesta să nu se dezzechilibreze și să cadă în abisul de sub ei.

Părea să fi trecut o veșnicie până ajunseră la capăt și în cele din urmă reușiră să se apuce amândoi de câte una din barele verticale ce se iveau parcă din neant. Întreaga structură se cutremură. Roboții erau tot mai aproape, cu ochii lor de un roșu aprins, care luceau în întuneric.

— Încotro? șopti Finn. Rook privi în sus, însă tot ce putea vedea erau peticele de cer roșiatic ce se întrezăreau prin încrângătura de grinzi.

— Aici, sus!

Glasul părea ireal, o voce tânără, vocea unei fete. Rook se căzni să vadă cine vorbise. Părea că privește o ploaie de stele căzătoare printre grinzile de deasupra lor. Nu stele, ci *Scânteii*, acele mici, mici sfere de lumină ce pluteau în Peșteră. *A venit Ruwach!* Dar glasul nu era al lui, ci era, cu siguranță, al unei fete.

— Veniți odată?

Prin lumina de la micile fascicule scânteietoare putea distinge, undeva sus, silueta cuiva ce stătea și îi aștepta.

— Pe aici! Haideti! răsună muștrător glasul.

Prin ce minune ajunsese un om – o fată – tocmai acolo?! Poate că era o înșelătorie, căci Ponéros era foarte bun la asta, însă ce altă variantă avea? Întorcându-se către Finn, pe a cărui față pe jumătate umană se citea frica, arătă în sus și șopti:

— Ai văzut-o și tu?

Din neant, un soldat uriaș plonjă pe grinda pe care ei tocmai o traversaseră și acum părea gata de atac. Când se repezi către ei cu pumnii încordați, Rook își scoase sabia și, dintr-o lovitură, îi reteză mașinăriei unul din brațe. *Imitația* răcni de durere și în ochii roșii i se putea citi furia când se dădu pe spate și apoi căzu în hău. Curând însă alții îi luară locul.

— Grozav, își zise.

— Vii sau ce faci? spuse din nou vocea.

— Și cum să fac...?

— Folosește-ți centura!

Asta era! Deodată, Rook pricepu ce avea de făcut și, înainte ca al doilea soldat să sară la atac, își scoase centura – o centură albă, lată, care părea că nu are cataramă.

Aruncându-i un capăt în sus, aceasta se lungi neașteptat de mult, încolăcindu-se pe una din grinzi și părea acum o coardă de chitară bine întinsă.

— Ține-te bine, spuse, înșfăcându-și camaradul, după care sări în întuneric.

Odată ajunși sus, își propti piciorul în traversa de oțel, trăgându-l după sine și pe Finn:

— Floare la ureche, spuse cu răsuflarea tăiată, silindu-se să afișeze un zâmbet încurajator. Pe fața lui pe jumătate metalică, Finn afișa și el un surâs.

— Vă mișcați prea încet, spuse fata, care ajunsese deja pe o bârnă și mai înaltă.

Rook simțea cum toate indicațiile încep ușor, ușor să-l calce pe nervi. Privi în jos către *imitațiile* care se cățarau pentru a-i ajunge. *Destul de agili pentru niște matahale din fier*, se gândi. Desprinzând centura, o aruncă rapid în jurul altei traverse și făcu un nou salt, ținându-l strâns pe Finn.

Acum o putea vedea pe fată mai bine. Se cățăraser pe acoperișul fortăreței, acolo unde grinzile păreau înfipite în cerul purpuriu. Răscolit de vânt, părul ei de un roșu aprins biciuia aerul. Se ținea doar cu o mână, scrutând depărtările cu privirea.

— Haideteți odată!

Sări din nou, fără să stea pe gânduri. Sub ei, soldații, cu ochii roșii strălucind în întuneric, continuau să se adune și să escaladeze bârnele. Încotro mergea fata? Ai fi zis că îi conduce tocmai într-o capcană. Când în cele din urmă cei doi ajunseră în vârf, fură întâmpinați cu un zâmbet larg.

— A durat ceva, le-o trânti ea.

— Dacă nu îți e cu supărare, încearcă și tu să tragi 100 de kilograme de metal după tine.

Rook își ceru scuze din priviri, uitându-se la Finn, apoi se întoarse din nou către ea. În tot acest timp, își desfăcuse centura și și-o înfășurase la loc în jurul taliei, asigurându-se

că încă mai are sabia. Tânăra, observă el, nu avea așa ceva, ci doar o centură, platoșă și cizme, la fel ca cealaltă fată care îl ajutase și de care își amintea. Pe aceasta însă nu o recunoștea, ceea ce îl făcea să se întrebe dacă nu pica fix într-o capcană: oare lucra pentru Ponéros?

— Chiar așa, cine ești? Te-a trimis Ruwach? Cum vom ieși de aici?

— Vom sări, bineînțeles!

— Ce?! Rook clipi năucit. Grinda pe care stăteau se zguduia sub greutatea *imitațiilor* care se apropiaseră vertiginos.

— Acum, săriți! În glas părea că i se distinge o urmă de bucurie.

Înainte să mai poată face ceva, fata îl apucă de braț și împreună săriră în gol, trăgându-l pe Finn după ei.